

החצופה דעקבתא דמשיחא באה מפני שהעולם הכשר כבר עד כדי לתבוע את ההבנה, איך כל הפרטים הם מקשרים עם הכלל, ואין פרט בלתי מקשר עם הגדל הכללי יכול להניח את הדעת. ואם היה העולם עוסק באורה של תורה במדה זו, שתתגדל הנשמה הרוחנית עד כדי הפרת הקשור הראוי של הפרטים עם הכללים הרוחניים, היתה התשובה, ותקון העולם, הבא אתה ועל ידה, מופיעה ויוצאה אל הפועל. אבל כיון שההתרשלות גרמה, שאור תורה פנימית, הטעון רוממות וקדושה עצמית, לא הופיע בעולם פראוי, באה התביעה של סדור חיים כאלה, שהפרטים יהיו מובנים במונח הכלל, בזמן פנה, שהגמר של גלוי האור וסלילת הדרך להבנה זו צדין לא בא, ומזה באה ההריסה הנוראה. ואנו מוכרחים להשתמש בתרופה העליונה, שהיא הוספת כח בפשרון הרוחני, עד אשר הדרך איך להבין ולשער את הקשור של כל עניני הדעות והמעשים התורניים עם הכלל היותר עליון יהיה דבר המובן והמצע בדרך ישרה על פי הרגשות הנפשות השכיחות, ואז ישוב כח החיים הרוחניים במעשה ובדעה להופיע בעולם, ותשובה כללית תחל לתת את פריה.

א/כ"א חג המושב
לט

החוצפא של עקבתא דמשיחא היא מעוט אור לשם תקון הכלים, ואינה דומה כלל למאורעות של עברניות אחרים שהם היו לקורות גמורות, בדרך הריסה. אמנם ישנם בתוך המחנה הזה של בעלי החוצפא גם זיקין שהם מוכרחים להדעך לגמרי, ודעיכה זו תבא ע"י הארה גדולה של אור תורה מגבורה של מעלה, ע"י הופעת צדיקים גדולים מאד. אור צדיקים ישמה, נר רשעים ידעך. בלא החוצפא דעקבא דמשיחא לא היה אפשר לבאר רזי תורה בגילוי גמור, רק ע"י התעבות ההרגשות שע"י החוצפא, יהיה אפשר לקבל הארות שכליות עליונות מאד. וסוף סוף שהכל ישוב לתקון גמור.

מ

הדור הראשון של עקבתא דמשיחא, בתחלת קץ המגולה של ישוב א"י, הוא מכשיר את החומר של כנסת ישראל, והרוחניות צריכה לשמש בו שמוש של שמירת החיים הפנימיים, וכשיתחזק הכח החמרי של האומה או יגלו כל הסגולות הרוחניות הקדושות שבה, ותשוב התורה וכל מאורותיה לאיתנה. להיות לאור עולם. לעטרת תפארת בידי ד' ולצניף מלוכה בכף אלהי ישראל.

מא

הרבה נשמות, נדחות בין האומות, שבות לכנסת ישראל בעקבתא דמשיחא, וכוח העכול אינו מספיק בתחלה להפכם למזון מבריא. ומוזה נצמחה המחלה של חוצפא, אבל היא רק מחלה עוברת, וחיל גוים תאכלו ובכבודם תתימרר.

ל כך הרב צבי ישראל טאו, לאמונת עתנו, חלק א, עמ' נג: "יהוא מהגמרא ירדו שנין לא, ב): 'רב יוסף כי הוה שמע קל כרעא דאימיה אמר איקום מקמי שכינתא דאתיא' (=רב יוסף כשהיה שומע קול פסיעות רגלי אמו, אמר: אקום מפני השכינה שבאה), וכדברי הגמרא (ברכות לה, ב) 'ואין אביו אלא הקב"ה, ואין אמו אלא כנסת ישראל, רב יוסף היה קם לא רק בעת הפגישה הממשית עם אמו - אלא אף בשמיעת פסיעותיה. בהסתכלות הפנימית, המיוחדת לרב יוחנן ידע לראות כבר בפסיעות המוליכות, המקרבות קמעא קמעא - את גילוי

בעקבות פריה וחיין ביוקד וסלכות תרפך למינות ואין תוכרת בית וועד יזדה לנות והגליל יחב והגבול ישם ואנש הגבול יסובו מעיד לעד ולא יחננו והכמות ספרים הסרה וירא תמא ימאסו התאמת הרא נעדרת נערים פני זקנים ילכו יקנים יעמרו מפני קפנים בן מעול אב כח קמה באמה כלה בתמחה איבי איש אנש ביתו פני הדור כפני הכלב הבן אינו מתבייש מאכיו ועל מה יש לו להשקן על אביו שבשמים: (ירמיהו)

616 ונולה. הולכים ונולדים ומתולדים: בעקבות ספרים: כסוף כאלה לפני כולת מתיא: רסין בוקר - סהכל שוסקן במחלות: יולין שופס - לון קר לרס זיכל לזכית זכולס ככלולס בחטולס וכמטכסין אמר ל אהה כסוף:

תקופה המכונה כפי חז"ל בשם 'מות המשיח' (עיי למשל משנה ברכות א, ה), שהרי המשיח לא יבוא לפתע פתאום כיום אחד אלא 'קמעא קמעא' - כבידושלמי ברכות (ז, ב): 'רבי חייא רבא רבי שמעון בן הלפתא הוה מלליין בהדיא בקעת אורבל בקיצתה וראו אילת השחר שבקע אורה. אמר רבי חייא רבה לר' שמעון בן הלפתא: כי רבי, קן הוה גאולתן של ישראל, בתחלה קמאה קמאה, כל מה שהיא הולכת היא הבה והולכת' וכו'; וכן בירושלמי יומא (יד, א): 'ר' חייא לכן היו שאמרו יייתי ולא איחמיוניה' (פנהדין צח, ב), כלומר 'יבוא המשיח אך אינו רוצה לראות אותו מפאת חבלי משיח הגשמיים ובעיקר אלו הרוחניים'; 'למותא זאת, רב יוסף אמר יייתי ואזכי דאיתוב בטולא דנפישתא דחמריה' (שם), כלומר 'יבוא המשיח ואזכה לשבת בצל גלילי חמורי'. רב יוסף מוכן היה לסבול את הצל והגללים, את היסורים והמכאובים, מפני שהיה מסוגל לראות את האור הנוקע מוחך כל אלה, שכן, רב יוסף - 'ירוכו להביט על הפנימיות', והוא ש'אמר על אמו איקום מקמי שכינתא דאתיא (קידושין לא, ב)' (אגרות הראי"ה, חלק ב, עמ' התיא)